

CĂRȚILE ◦ ARVEN

Lavinia Călina

Neamul Corbilor

vol. 2

BLESTEMUL ZORILOR

"TU CÂT DE MULT TE POȚI ASCUNDE DE MAGIE?"

TEEN FICTION
HERG BENET
PUBLISHERS

BLESTEMUL ZORILOR

CĂRȚILE • ARVEN

© 2016 Lavinia Călina

© 2016 Cărțile Arven

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark
Herg Benet Publishers
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București
România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CĂLINA, LAVINIA
Neamul corbilor / Lavinia Călina. - București : Herg
Benet, 2014-
3 vol.
ISBN 978-606-8530-68-0
Vol. 2 : *Blestemul zorilor*. - 2016. - ISBN 978-606-763-
058-9

821.135.1-31

Tipărit în România

Lavinia Călina

Neamul Corbilor
vol. 2

BLESTEMUL
ZORILOR

FRAGMENTE DIN CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

un imprint

HERG BENET
PUBLISHERS

2016

Pentru bunicii mei

CAPITOLUL 1

(*Nicol*)

Te-ai întrebat vreodată care e cel mai intens moment în viața cuiva? Care e acel moment unic, acel moment în care simți că trăiești cu adevărat, în care simți sângele cum se deplasează dintr-o parte în alta a corpului? Care e acel moment în care te simți mai viu ca niciodată?

Dacă ar fi să întrebi lumea la întâmplare, ai obține mai multe răspunsuri, multe asemănătoare. Unii ar spune că ziua nunții e cu adevărat specială, doar e momentul în care viața ți se schimbă pentru totdeauna. Alții i-ar contrazice și ar spune că acea clipă când devii părinte o trăiești de zece mii de ori mai intens. Chestia e că depinde pe cine întrebi. Dacă mă întrebi pe mine, eu ți-aș răspunde că singura clipă în care cineva trăiește cu adevărat e clipa de dinainte de-a muri.

E momentul acela când realizezi că nimic

din ce ai mai face nu te va salva. Orice acțiune devine inutilă, orice gând e în zadar. E revelația aceea că asta a fost tot, că nu mai poți schimba nimic. Clepsidra e la ultimul fir de nisip. Întreaga viață îți trece prin fața ochilor, toate emoțiile trăite, toate visele avute, toate cuvintele rostite, toate revin în mintea ta. Atunci, în clipa aia dinainte de a te abandona în brațele reci ale morții, atunci îți simți cu adevărat viața. Te agăți de clipa aceea și o trăiești cu atâta intensitate cum nu le-ai trăit pe toate celelalte la un loc, căci asta e ultima.

Mi-am tras mâna și am lăsat corpul victimei mele să se prăbușească la pământ. Imediat după, mi-am privit câteva momente palma. Puteam să-i simt energia. Era caldă, proaspătă, revigorată. Se amesteca cu a mea și devenea una singură. Mi-am permis un scurt răgaz, cât să mă bucur de noua putere dobândită, apoi m-am întors spre ceilalți. Doi bărbați îmbrăcați în negru îmi evitau privirea. Probabil dezamăgirea mi se citea pe față și credeau că aveam să mă răzbun pe ei. Irina a venit lângă mine și a încercat să mă calmeze.

— Poate chiar nu știa nimic, sunt sigură că...

— Te rog, taci!

Așa era, chiar nu știa nimic. Primul lucru ce l-am învățat când am intrat în Neamul acesta a fost faptul că odată cu energia îi furai

persoanei respective și toate amintirile. Prima dată când am furat energia cuiva a fost când am omorât-o pe Andreea. Mi-am tot repetat în gând că a meritat, că îmi amenințase prietena și copilul, dar apoi am fost nevoită să o fac din nou și din nou. Am crezut că o să înnebunesc, dar, surprinzător, totul a devenit mai ușor. De parcă era ceva natural, la ordinea zilei. Nu conta din ce neam făceau parte. Dacă îmi stăteau în cale sau nu îi puteam folosi cumva, toți aveau parte de aceeași soartă.

Am închis o clipă ochii și am sperat ca printre amintirile noii mele victime să dau și de vreo informație despre Roxana, dar nu am avut noroc. Irina își puse mâna pe umărul meu, dar m-am tras. Își lăsă capul în pământ. Nu-mi încălca niciodată dorința și nici nu era nevoie să-i spun vreodată ceva de două ori, era foarte obedientă. Probabil modul ei de a-mi mulțumi. Cu ceva timp în urmă, și ea fusese în poziția de victimă, fusese adusă în fața mea, dar eu refuzasem să-i iau viața, omorând-o în schimb pe Andreea. De atunci, Irina îmi era mereu alături, oricând gata să facă orice pentru mine. Era o fată simplă, care crescuse într-un sat în apropiere de Stânca Soarelui; cumva îmi amintea de mine în tinerețe și de asta o țineam aproape. Jurase credință Neamului Corbilor la câteva zile după mine. Radu nu era prea încântat de ea, dar mie îmi căzuse cu

tronc. Avea părul negru și ochii căprui. Era slăbuță, micuță de statură, deși împlinise de curând vârsta majoratului.

— Asta ori nu știa nimic, ori nici de-a dracu' nu a vrut să-mi spună, am zis eu nervoasă. Nu stați degeaba. Luați-o de aici și veniți cu următorul!

— Da, doamnă! îmi răspunse unul dintre bărbați.

Mi-am trecut mâna prin păr, apoi mi-am căutat țigările. Nu am ajuns bine să trag un fum, că telefonul meu sună. Am înghițit în sec când am văzut numărul lui Radu pe ecran. Îmi doream din suflet să-i pot respinge apelul sau măcar să-i pot da vreo veste cât de cât bună, dar din păcate în acea noapte nu aveam noroc. Degetul meu alunecă pe ecranul telefonului.

— Da! am spus eu încercând să-mi ascund dezamăgirea din glas.

— Ai aflat ceva? întrebă Radu rece.

— Nu, dar mai e unul și...

— Sună-mă când afli!

Nu am mai ajuns să spun nimic, îmi închise. Am simțit un gol în stomac. În ultimul timp devenise tot mai rece, mai distant, iar toată povestea asta se transformase într-o obsesie. Și eu îmi doream să văd un rezultat cât mai curând, dar nu reacționez atât de dramatic. M-am uitat la Irina, iar cumva privirea ei plină de încredere îmi reînvie speranța. Chiar dacă

nu aflam nimic nou nici de la ultima persoană capturată, cel puțin puterea mea crescuse semnificativ.

Cei doi bărbați din Neamul meu reveni-
ră în încăpere împingând un tip la vreo trei-
zeci de ani. Avea maxilarul inflammat, semn că
unul dintre oamenii mei numai ce-l pocnise.
Probabil se zbătuse prea mult. L-am privit
sceptică, iar subconștientul îmi dicta că nici
acesta nu avea să-mi satisfacă curiozitatea. Le-
am făcut semn celor doi bărbați să-l așeze pe
scaunul proaspăt eliberat de ultima mea victi-
mă, apoi m-am îndreptat spre o măsuță și am
luat un cuțit cu lama crestată.

De când mă alăturasem Corbilor, în urmă
cu trei luni, eram oarecum nevoită să-mi con-
solidez mereu poziția. Nu toți cei care îl urmau
pe Radu fuseseră încântați de apariția mea
bruscă. Mulți mă priveau ca pe o proastă cres-
cută în pădure, o proastă ce nu știa cum merg
treburile în Neamul lor. Unde mai pui că da-
torită bunicii mele eram în urmă și cu teoria,
și cu practica. Încercasem atât de mult să mă
țin departe de lumea aceasta, iar acum eram
privită ca o începătoare, nu ca un lider. La fel
o priveau și pe Irina, dar ea, cel puțin, fiind tân-
nără, avea o scuză și avea timp să învețe. Eu, pe
de altă parte, intrasem nepregătită în groapa
cu vipere. Dar asta nu mă împiedica ca la final
să-mi fac cizme din pielea lor.

Când o omorâsem pe Andreea, observasem o chestie în Neamul lor, pardon, al *nostru*: ca să fii respectat, trebuie mai întâi ca ceilalți să se teamă de tine. Așa că în ultimul timp mă transformasem într-o persoană rece și crudă. Radu îmi încredințase personal sarcina, doar că la început credeam că avea să fie mai ușor sau că aveam să o îndeplinesc mai repede. Radu își pierdea răbdarea, iar ceilalți începeau să mă privească din nou ca pe o intrusă. Nimeni nu mi-ar fi zis lucrurile astea în față. Noroc cu Irina, altfel nu aș fi știut ce gândesc ceilalți, ea era mica mea informatoare. Îmi spunea mereu ce se discuta când eu ieșeam din încăpere.

Am învățat de câteva ori mânerul cuțitului, prelungindu-i victimei mele suspansul. Cei doi Corbi îi legaseră mâinile la spate, dar nu era nevoie să-i văd semnul, știam că aveam în fața mea un *Lup*. Era al treilea capturat în după-amiaza aceea. Pe primii doi îi torturasem ceva mai devreme, însă fără a scoate ce voiam de la ei. Sângele lor se întărise pe mâinile și hainele mele.

M-am îndreptat spre el și l-am privit zâmbind.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus eu sarcastică, nici tu nu știi nimic.

— Să te ia dracu'! îmi răspunse el. Și dacă știi ceva, tot nu-ți spun.

— Mă gândeam eu.

I-am făcut semn unuia dintre cei doi Corbi, iar acesta îl lovi cu pumnul în stomac de câteva ori. Undeva între a patra și a cincea lovitură, cel din Neamul Lupilor începu să scuipe sânge. L-am privit nepăsătoare și i-am repetat și lui de câteva ori aceeași întrebare, dar nu a vrut să-mi răspundă. Oamenii mei l-au lovit de fiecare dată când el a refuzat să vorbească. Începusem să-mi pierd răbdarea.

— Te mai întreb o dată! am țipat la el nervoasă. Unde e?

— Du-te dracu' de zdreanță, îmi răspunse, apoi mă scuipă.

Am crezut că iau foc. Le-am ordonat celor doi să-i țină capul și am apropiat lama cuțitului de ochiul lui stâng. O clipă, am vrut să repet întrebarea, dar eram conștientă că nu mi va răspunde, așa că am apăsat. Urletele lui umplură încăperea. Cuțitul intră surprinzător de ușor prin pleoapă și îi străpunse ochiul. Credeam că avea să leșine de durere, dar se ținea destul de tare.

— Păcat, am spus eu. Nu trebuia să se ajungă aici. Cred că îți va fi greu să trăiești orb și fără degete. Tare păcat că nu știu pe nimeni care să aibă puteri vindecătoare și să-ți redea vederea.

Mi-am plimbat ușor lama cuțitului pe lângă ochiul lui drept. Câteva lacrimi îi curgeau

pe obraz, așa că le-am șters cu lama. M-am aplecat deasupra lui și i-am șoptit:

— Dacă tu îmi spui ce știi, eu îți redau vederea și te las să pleci. Ce zici? Dacă refuzi, îți scot și ochiul celălalt.

— Minți! spuse el slăbit.

— Hai să vedem.

Nu am mai ajuns să apăs, căci de îndată ce lama se opri pe pleoapa lui omul începu să țipe.

— Austria!

— Poftim? am spus eu trăgându-mi mâna.

— Așa am auzit, continuă el tremurând. Cică Ștefan le-a dat de urmă. Undeva în Austria.

— Unde mai exact?

— Nu știi, se plânse el. Îți spun ce am auzit. Lasă-mă să plec, asta e tot ce știu.

— Stau prost cu geografia, am spus eu ironică, iar Austria e o țară mare. Păcat! Mi-ar fi plăcut să te pot lăsa să pleci, dar am nevoie de mult mai multe informații. Îmi pare rău!

— Stai! Stai! mă opri el disperat. Îți spun adevărul. Ștefan a făcut tot posibilul, i-a căutat după ce au fugit, iar acum două zile cineva i-a dat de gol. Îți jur! E tot ce știu. Roxana și Liviu au fugit în Austria, într-un oraș... nu îmi aduc aminte numele. Ceva cu G. ... sau A.

L-am privit plictisită, iar unul dintre oamenii mei îl lovi de câteva ori în coaste. Cred că-i

și rupse una, dar nu m-am deranjat să verific.

— Graz, spuse el cu un ultim efort. Te rog, nu mai...

În sfârșit unul cooperant, mi-am zis în gând. Am zâmbit realizând că în noaptea aceea puteam să mă întorc acasă la Radu cu vești bune. Totuși, dacă Ștefan știa deja unde se ascund, asta însemna că nu mai aveam mult timp la dispoziție. L-am lovit ușor cu palma peste față, ca să-i atrag atenția și să fiu sigură că e încă conștient.

— Când ați aflat asta? Ștefan a plecat deja după ei?

— Ștefan o să-ți jupoaie pielea de vie, nenorocito! O să te îngroape cu tot cu neamul tău infect!

— Sunt sigură că o să încerce, dar nu știu dacă o să și reușească.

Mi-am pus palma pe pieptul lui și instantaneu am început să-i simt energia cum se transferă în corpul meu, iar odată cu ea și o parte din amintirile lui, căci cealaltă parte era blocată de o vrajă. Deci au început să se protejeze? Radu îmi spusese că în urmă cu doi ani Neamul nostru a atacat un cuib de Cerbi, iar de atunci cam toți membrii celorlalte neamuri au început să își pună *Lacăt* pe gânduri.

Când ultima fărâmbă de energie a trecut prin degetele mele, mi-am tras mâna și l-am privit pe bărbat. Supraviețuise. Eram oarecum

impresionată, nu mulți mai trăiau după acest proces, iar bărbatul din fața mea era deja într-o stare oribilă. Bravo lui, deși oricum nu conta.

— Dacă tot îi ești așa loial lui Ștefan, ce-ar fi să-i transmiți un mesaj din partea mea? Hm? i-am spus eu în timp ce plimbam lama cuțitului pe fața lui. Când te întâlnești cu el, spune-i că atât el, cât și javra aia de Liviu îmi vor plăti scump pentru că mi-au luat-o pe Roxana. Spune-i că am să-l caut și la capătul pământului și va regreta ziua în care a intrat în viața mea.

M-am ridicat și am deschis ușa hambarului. Omul privi cu ochiul bun calea spre libertate, apoi se uită nedumerit la mine. Le-am făcut semn celorlalți să-l dezlege și am verificat ceasul.

— Mai ai patru ore, patru ore jumate până răsare soarele, am spus ironică. Să-ți amintesc ce se întâmplă în zori cu vrăjitorii care rămân fără putere? Îți sugerez să fugi! Fugi cât poți tu de repede și roagă-te să întâlnești pe vreunul din Neamul tău la timp, altfel nu cred că mai ai cum să îi transmiți lui Ștefan niciun mesaj.

Se ridică speriat. Sângele încă îi curgea pe față. Făcu câțiva pași și aproape se dezechilibră. Ajunse în dreptul ieșirii și mă privi cu singurul ochi pe care-l mai avea.

— Ai să plătești, Nicol!

Nu i-am răspuns, doar am zâmbit și am

arătat către ceas. Bărbatul își folosi toată forța pe care o mai avea și începu să alerge prin câmp. Din cauza întunericului, l-am pierdut rapid din peisaj. L-am făcut semn Irinei că plecăm și le-am ordonat celorlalți să curețe în urma noastră.

Irina se urcă în una din mașinile care ne așteptau afară, iar eu m-am pus la volan. Am pornit motorul și mi-am aprins o altă țigară. Am stat o clipă și mi-am tras sufletul. Luasem viața a două persoane în noaptea aceea. Radu îmi repeta mereu că după fiecare victimă totul devine din ce în ce mai ușor, dar nu era adevărat. Sau parțial, cel puțin. Nu știu.

Nu puteam să-i las pe ceilalți Corbi să-mi simtă slăbiciunea. De Irina nu mă ascundeam, ea mă înțelegea. Știam de disperarea de moment și de gândul că cei din Neamul Corbilor ar fi omorât-o dacă nu realiza așa numitul ritual de inițiere. În acel moment a trebuit să alegă: ori moare ea, ori cel din fața ei. Ghici ce a ales?

De atunci, Irina nu mai luase viața nimănui, iar restul membrilor o dojeneau mereu pentru asta, căci nu își creștea energia. Unde mai pui că o numeau animalul meu de companie. Asta când nu eram eu de față. Câteodată o invidiam, la mine treaba stătea altfel. Eu nu aveam de ales, presiunea era prea mare. Radu îmi amintea mereu că trebuie să-mi cresc

energia deoarece într-o zi eu aveam să i-o transfer lui Ovidiu.

— Ești bine? mă întrebă Irina.

— Da, am avut nevoie de un... de un moment de liniște.

Mi-am aruncat chiștocul pe geam și am pornit mașina. Drumul era groaznic, pentru că acea *cameră de tortură* a Corbilor era situată într-un fost sălaș aflat în câmp. Bine măcar că mașina era 4x4, altfel mi-aș fi mâncat nervii. Am băgat un stick USB în casetofonul mașinii și am dat muzica la maxim. Irina afișă un zâmbet forțat. Știam că nu-i plăcea muzica pe care o ascultam eu, dar nu zicea niciodată nimic. La fazele astea îmi amintea de Roxana, cea de la început, când îi era rușine sau jenă să-și exprime părerea. Azi probabil Roxi mi-ar fi spus să-mi bag USB-ul undeva și să dau pe radio. Dar Roxana nu era aici, iar conform spuselor

SFÂRȘIT FRAGMENTE CARTE

CUPRINS

Capitolul 1	
(Nicol)	5
Capitolul 2	
(Roxana)	27
Capitolul 3	
(Nicol)	51
Capitolul 4	
(Roxana)	72
Capitolul 5	
(Nicol)	96
Capitolul 6	
(Roxana)	116

Capitolul 7	
(Nicol)	140
Capitolul 8	
(Roxana)	164
Capitolul 9	
(Nicol)	191
Capitolul 10	
(Roxana)	216
Capitolul 11	
(Nicol)	239
Capitolul 12	
(Roxana)	266
Epilog	284

De același autor
în colecția CĂRȚILE ARVEN:

Ultimul avanpost. Vol. 1
Ultimul avanpost. Vol. 2: Vânătoarea
Neamul Corbilor. Vol. 1: Copiii întunericului
Zona Zero

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Herg Benet Publishers

Bun de tipar: mai 2016. Apărut: 2016.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Despărțite de încrâncenata luptă a magiei, luptă la care nu și-au dorit să ia parte, reîntâlnirea dintre Nicol și Roxana nu este cea așteptată. Ambele tinere fete intră în mrejele fără scăpare ale propriilor Neamuri, adâncindu-se treptat în fapte care le determină, aparent, să își piardă identitatea. Iar viziunea cea mai întunecată, acea viziune o morții și a crimei de neînchipuit, pare să prindă contur din ce în ce mai puternic. Un contur negru... al destinului neînduplecat.

Magie și acțiune, răsturnări de situație, intrigi țesute de veacuri, iubiri blestemate; un creuzet al coșmarurilor devenite realitate, în care moartea pândește din colțul oricărei străzi, în ochii oricărui trecător și chiar din adâncul propriului suflet. Lupta abia a început, iar Neamul Corbilor este mai decis ca niciodată să fie cel care va câștiga supremația asupra întregii lumi.

CĂRȚILE ◦ ARVEN

9 786067 630589 >

hergbenet.ro/cartile-arven